



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Expedita Juris Divini, Natvralis, Et Ecclesiastici Moralis Expositio

Tamburini, Tommaso

Coloniæ Agrippinæ, 1665

De Absolutione reservatorum Jure delegationis in particulari. Caput X.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40132

a *Coninck*
disp. 8. de
poen. dub.
 13. n. 100.
 b *Præp. de*
Confes. q.
 1. *dub. 9.*
 c *Cajetan.*
in summa
v. Confess.
 10. 10.

rem, cui conferat potestatem absolvendi à reservatis. Si verò sit inferior; mittat pœnitentem ad Superiorem, vel ipse aseat, impetretque potestatem; & demum ritè absolvat. Ita Coninck. a Præpositus, b aliique passim; quidquid dicat Cajetanus, c qui ait, contrariam esse Romanæ Curie consuetudinem, in qua discutienda, inquit, non oportet nimium sapere, quidquid inquam, dicat. Nam consuetudo illa solum est, quoad tollendas Censuras, & reservationem, non verò, quoad absolvendum sacramentaliter.

3. Dixi autem (*absolutè*) nam, si aliqua necessitas urgeret, posset, ut si v. gr. pœnitens non posset adire inferiorem, sed solum Superiorem, qui tamen Superior propter aliquod grave impedimentum, v. g. articulum mortis, non posset omnia peccata audire, &c.

CAPUT X.

Agimus de Absolutione reservatorum
Jure Delegationis in particulari.

1. **H**is in universum explicatis, exposcit ordo, & facultas doctrinæ, ut de Delegationibus in particulari differamus.

Et quidem, si reservans, seu Superior concedat facultatem alicui v. g. Confessario ad absolvendum hunc peculiarem pœnitentem, seu excommunicatum, dicitur is Confessarius habere specialem delegationem. Huc reducere libet facultatem, concedi solitam à Pontifice in Jubilæis secundum varios, modò amplos, modò limitatos eorum tenores. Si verò prædictus Superior det facultatem generalem, circa casus, vel excommunicationes reservatas, dicitur is Confessarius habere delegationem universalem.

2. Porro de speciali Delegatione certa regula dari non potest, nisi ea, ut servantur illa, quæ talis delegationis tenor præscribit. At generales Delegationes, de quibus certa dari doctrina potest, quatuor hodie inveniuntur.

Prima, in Tridentino, quod concedit Episcopis potestatem absolvendi omnes casus occultos.

Secunda, In privilegiis, concessis à Pontifice Regularibus.

Tertia, In eodem Tridentino, quod confirmat consuetudinem Ecclesiæ, qua quilibet Sacerdos in casu articuli mortis, modo jam explicando, absolvit ab omnibus casibus, & excommunicationibus.

Quarta, In Bulla Cruciatæ.

De his igitur nostrum erit hic breviter differere; In hoc capite de prima dicam; deinde, in suis distinctis capitibus, de cæteris.

§. Unicus.

De Delegatione concessa Episcopis à Tridentino circa casus, excommunicationesque reservatas, & occultas.

1. **T** Tridentini d' verba sunt hujusmodi. *Trident.*
Licet Episcopis, &c. in quibuscumque 2. 4. c. 6. h.
casibus occultis, etiam Sedi Apostolicæ reservatis reform.
delinquentes quoscumque sibi subditos, in Dice-
cessu sua, per seipsos, aut Vicarium, ad id speciali-
ter deputandum in foro Conscientiæ, gratis absol-
vere, imposta pœnitentiâ salutari. Idem, & in
hæresis crimine, in eodem foro Conscientiæ, eis
tantum, non eorum Vicariis sit permissum.

Hactenus Tridentinum: in cujus verbis aliquid specialiter, & Singillatim adnotamus.

EPISCOPIS.

2. Nimirum illi, sive Episcopi, sive Archiepiscopi (atque hi etiam ante usum Pallii) qui habent subditos (non verò mere Titulares.) Confirmati item, etiam ante Consecrationem, (sed qui possessionem habeant sui Episcopatus, seu Archiepiscopatus, ut ex c. e Injuncta; notat universaliter Azor, f) hic comprehenduntur, quia hæc potestas absolvendi, de qua loquimur, est Jurisdictionis, non Consecrationis. Lege Meroll. g & Tract. 2. 7. c. 1. b

3. Plures Doctores affirmant, venire hic omnes habentes Jurisdictionem, quasi Episcopalem, etiam si careant territorio, & quales sunt Superiores Conventuales in Ordine ad suos Religiosos. Sed de hac re vide paullò post c. 11. §. 1. num. 11.

IN QUIBUSCUMQUE CASIBUS occultis.

omnes occultas excommunicationes reservatas, etiam in Cœna Domini, de qua re mox aliquantò latius, ubi, & quid de hæresis? Atque id confirmat illud, quod dixi c. 9. h

h Sup. c. 9. §. 1. nu. II.

SIBI SUBDITOS.

7. An Episcopi possint, etiam non sibi subditos, sed peregrinantes in suis Diœcesibus absolvere, dixi in Superioribus. i Hic autem incidit illa quæstio, an Episcopus possit absolvere Religiosos exemptos, habitantes in Monasteriis suæ Diœcesis à casibus occultis Papæ reservatis, sicuti potest suas oves, quando dicti Religiosi se subjiciunt cum licentia suorum Superiorum ipsi Episcopo. Et affirmativè respondet Leander, quem, si placet, lege. Si Superior justè neget dictam licentiam, non posse; posse autem, si injustè, docet Sanchez, l & apud eundem Leandrum, docet Suar, Molina, Pontius.

i Sup. lib. de poen. c. 4. §. 3. an. 1.

k Leand. p. 4. rr. 2. dis. 27. q. 20.

Et iterum de irreg. d. 27. q. 8.

l Sanc. cit. ab eod. Leandro.

m Sane. Dia. alii- que ap. eundem

Leand. disp. 17. de

excomm. q. 52. &

53.

n Tract. de excomm.

PER c. 5. & 7.

IN DIOECESI SUA.

8. Non puto id dictum esse taxativè, quasi Concilium definiat, hanc Absolutionem debere omnino impendi in Diœcesi propria, sed demonstrativè, quasi notet id, quod communiter solet fieri: sit enim communiter in propria Diœcesi. Sive ergo subditus existat in propria absolventis Diœcesis, sive in aliena, poterit a suo Episcopo, etiam existente in aliena, à dictis reservatis absolvi, ut notat Sanch. Diana, aliique apud eundem Leandrum. Ratio est, quia hic est usus Jurisdictionis voluntariæ, quæ in aliena Diœcesi exerceri potest, non verò Jurisdictionis contentiosæ, quæ, quia affert strepitum Judicii, non nisi in proprio territorio exercenda necessariò est. Neque valet: Episcopus non potest, saltem communiter, communicare aliquem, dum existit in aliena Diœcesi; ergo, nec absolvere; Non valet, inquam, quia, absolvere, est actus Jurisdictionis voluntariæ, actus autem excommunicandi est Jurisdictionis contentiosæ, ut dicimus in Tractatu de Excommunicatione.

R 3

4. Delictum tunc est occultum in hac materia, quando non est notoriè divulgatum, & potest tergiversatione cœlari. Quamvis ergo possit per paucos testes probari, occultum erit. Ita cum aliis Bardi, & Leander, sed nos universaliter de hoc egimus in nostro Decalogo, & tandem hanc regulam dedimus; Ut illud delictum sit publicum in re, de qua agimus, quando prudenter, & ex circumstantiis judicatur, illud facillè fore communiter evulgandum; quare illud erit occultum, quod ejusmodi non est. Legatur item Fagund. d qui etiam, valde probabiliter, docet, delictum deductum ad forum ecclesiasticum, sed quod non fuit probatum, esse occultum; Immo, & postquam est punitum, posse ab Episcopo absolvi, docet Leander contra Suarium, aliosque non paucos, sed citans pro se Sanch. aliosque.

a Bard. in Bulla Cruc. pa. 2. rr. 6. c. 1. se. 10. n. 97. b Leand. d. 17. de excomm. q. 47. c in Decal. nost. lib. 9. c. 3. §. 2. an. 9. d Fagund. prac. Ecc. 2. lib. 8. c. 8. n. 23. & 26. e Leand. l. 1. qu. 57.

5. Illud hic adde. Quid enim, si publicum sit delictum in una Civitate v. g. Romæ, & peratur à poenitente Absolutio hic Panormi, ubi ejusmodi delictum est occultum, nec de proximo erit probabiliter evulgandum, poteritne absolvi? Respondeo, Utinamque esset probabile puta, & posse, & non posse. Ratio, quod non possit, est, quia, jam non est occultum delictum. Ratio, quod possit, est, quia cum hic Panormi sine ullo inconveniente habeatur à Populo, ut innocens, delictum erit occultum in Ordine ad finem, quem requirit Ecclesia, qui est, ne alii scientes illud absolvi ab Episcopo, concipiant facilitatem incidendi in reservata Pontifici. Adde potestatem hanc absolventi, utpote favorabilem, esse amplè interpretandam.

An, & quando Episcopus possit casus excommunicationesque publicas, absolvere, dicam infra.

A CASIBUS ETIAM SEDI APOSTOLICÆ reservatis.

6. Quoniam supra diximus, omnes casus Pontificios reservari ratione excommunicationis, idè cum hoc loco Summus Pontifex concedat Episcopis casus ipsi Summo Pontifici reservatos, concedit, sine dubio,

g Suprac. §. 1. n. 3.

3. *Sup.*
Suar. a
liquet cum
Meroll. 10.
3. *diff.* 7.
c. 6. n.
157.
b Henriq.
lib. 14. c.
19. *fine in*
comment.
lib. 6. ca.
14. n. 7. *in*
comment.
lib. O.
c. Barbos.
p. 2. de po-
rest. Episc.
alleg. 39.
n. 11.
d Sanch.
lib. 2. ma-
tr. dis. 40.
nu. 17.
e *Infrag.*
12. §. 2.
n. 39.
f Barb. de
potest. Ep.
p. 3. all. 54.
nu. 116.
Merol. T.
3. de lu-
cund. Vic.
d. 7. c. 6.
n. 408.
g Sanc. li.
3. matr.
d. 29. a
nu. 15.
Merol. l. c.
n. 133.
h Quar. v.
capit. Sede
vacante,
§. 2.
i Merolla
lo. cit.
nu. 410.
k Fagund.
Eccl. 25.

PER SEIPSOS, AUT PER VICA-
rium, ad id specialiter depu-
tandum.

9. Non potest Vicarius Episcopi, ut do-
cent Suarius, a Sbortz, b alii que cum Merolla
sine speciali mandato absolvere a casibus, seu
Censuris Pontificiis occultis concessis Epif-
copo, potest ex speciali delegatione, quia,
sic Concilium requirit ibi: ad id specialiter de-
putandum. (Addit Henriq. c cui adherent
alii, quos citat Barbosa, d non posse Epif-
copum huiusmodi potestatem absolvendi) ut
etiam dispensandi, &c. committere genera-
liter suo Vicario, sed tantum, quando casus
occurrit: melius tamen posse docet San-
chez e) excepto casu hæresis, de quo mox,
quia illud specialiter deputandum, verificatur;
si deputetur specialis ille Vicarius ad absol-
vendum ab omnibus, &c.

An Vicarius Generalis possit absolvere,
ut, & dispensare in casibus, in quibus po-
test Episcopus ratione concessionis, & im-
pedimenti recurrendi ad Pontificem dicam
infra. f

10. Sed per hanc occasionem quæres;
An possit g idem Vicarius Episcopi absolvere
a casibus, quos sibi reservavit suus idem E-
piscopus.

Respondeo. Barbosa h citans Sbrox, U-
golinum, Rebuffum, ait, non posse ex gene-
rali concessione Vicariatus; nam ex generali
concessione non veniunt ea, quæ speciali in-
digent expressione: Poterit ergo ex concef-
sione speciali. Hæc est doctrina solidæ pra-
xis; Cæterum an ex doctrina illa Sanchez, i
& aliorum dicentium, absolutè Vicarium
Episcopi posse sine speciali mandato audire
Confessiones omnium de Diocesi, & con-
cedere aliis licentiam audiendi, videatur
colligi, simili modo posse casus dictos re-
servatos absolvere, aliis decernendum re-
h linquo.

Illud scito, Episcopum hanc, ut, & similes
potestates specialiter suo Vicario conceden-
das, non solum legitime illas ipsi tribuere,
eam, vel eas specialiter exprimendo, verum
etiam exprimendo aliquam ex his, & deinde
apponendo clausulam generalem pro cæte-
ris: ut in simili adnotavit Quaranta, k & Me-
rolla l cum aliis.

Tridentinum, propter gravitatem crimi-
nis Hæresis, disponit, ut illa, si externa sit,
& occulta, absolvi quidem in foro conscien-
tiæ possit ab Episcopo, sed, vel immediatè
ab ipso, vel mediatè, dando alicui Sacerdoti
potestatem, solum, quando casus occurre-
rit, non verò generaliter. Hunc esse sensum
verborum Concilii pluribus probat Fagun-
dez. m

Nil præterea hic explicandum occurrit,
nisi fortè recolere, hanc Episcopi potestatem
non fuisse, nec esse per Bullam Cœnæ Do-
miæ, vel revocatam, vel limitatam esse pro-
babilissimum, ut nos alibi probavimus.

IN FORO CONSCIENTIÆ.

Non ergo hæc Absolutio ab Episcopo per
se, vel per alium collata delinquenti occulto,
impedit, ne idem delinquens possit accusari,
capi, damnari in foro externo. Verum, ut
hæc, & quid importer, huiusmodi clausula
(In foro Conscientiæ) distinctius noscas, vide,
quæ paulò post n dicam.

C A P U T XI.

De Delegatione facta Regularibus ad
absolvendos casus, & excommu-
nicationes refer-
vatas.

Duplex Delegatio facta est Regula-
ribus circa prædicta, altera Prælati
ad absolvendos suos subditos, altera
iisdem, vel cæteris Confessariis Regularibus
ad absolvendos Sæculares. De utraque sepa-
ratim.

§. I.

Prælatorum Regularium potestas ad suos
subditos absolvendos.

Variæ varia congeriunt in hanc rem.
Ego sequor Suar. o Peyrinum, p ac 8. c. 2.
Leandrum, q saltem probabiliter asserentes n. 33.
Prælatos Regulares Mendicantium, eorum-
que Privilegia participant, id est, Genera-
lem, Provincialem, Superioresque locales
(nisi quid obstat mox afferendum num. 6.) quæ
posse

